"ซัมเมอร์ที่หนาวเหน็บ"

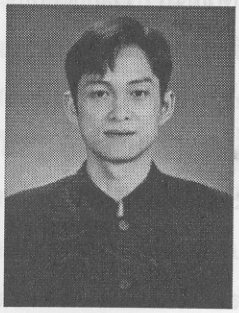

นิคม มูลเมือง*
Nikom Moonmuang

ในช่วงวันที่ 28 เมษายน - 29 พฤษภาคม 2543 ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการพัฒนาศักยภาพอาจารย์และนิสิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยทัศนศึกษาด้านการจัดการเรียนการสอนทางการพยาบาล ณ Victoria University of Technology การศึกษาดูงานด้านการให้บริการด้านสุขภาพของมลรัฐวิคทอเรีย และการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ ณ สถาบัน ELIOS, Victoria University of Technology ประเทศออสเตรเลีย การเข้าร่วมโครงการดังกล่าวได้รับประสบการณ์ที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ ได้รับความรู้ความคิดมากมายจึงนำมาเล่าสู่กันฟังครับ

ก่อนจะเข้าสู่ประเทศออสเตรเลีย คงต้องมารู้จักประเทศนี้กันหน่อย คำว่าออสเตรเลียนั้นเป็นทั้งชื่อประเทศและทวีปในขณะเดียวกัน แต่ก็มีความแตกต่างในความเหมือนกล่าวคือ ถ้ากล่าวถึงประเทศจะหมายถึงประเทศออสเตรเลีย แต่ถ้ากล่าวถึงทวีปก็จะรวมประเทศนิวซีแลนด์เข้าไปด้วย ทวีปออสเตรเลียเป็นทวีปที่เล็กที่สุดแต่ออสเตรเลียเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับหกของโลกและเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลกด้วย ราวปี พ.ศ. 2413 กัปตันเจมส์ คุก (Captain James Cook) ได้แล่นเรือไปยังฝั่งตะวันออกและสำรวจขึ้นไปจนถึงบริเวณอ่าวใต้เมืองซิดนีย์ จนเรือเกยหินโสโครกและแวะซ่อมเรือทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ จนมีชื่อเมือง คุกทาวน์ (Cook Town) อยู่จนถึงปัจจุบัน ชนรุ่นแรกที่มาอาศัยที่ออสเตรเลียเป็นนักโทษจากอังกฤษและเป็นผู้บุกเบิกประเทศออสเตรเลีย ประเทศออสเตรเลียมีพื้นที่ 2,967, 741 ตารางไมล์ ประกอบด้วย 6 รัฐ 1 ดินแดนและ 1 เขตการปกครอง ประกอบด้วยรัฐออสเตรเลียตะวันตก รัฐควีนสแลนด์ รัฐออสเตรเลียใต้ รัฐนิวเซาเวลส์ รัฐวิคตอเรีย รัฐแทสมาเนีย Australia Capital Territory และดินแดนแทริทอรี่เหนือ ซึ่งเป็นเขตที่อยู่อาศัยของชาวพื้นเมืองดั้งเดิม หรือ ที่รู้จักกันในนามชาวอะบอริจินส์ (Aborigines)

ช่วงที่เดินทางไปอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงซึ่งอุณหภูมิอยู่ในช่วง 11-20 องศาเซลเซียส เมื่อไปถึงและออกจากสนามบินกรุงเมลเบิร์น ที่อยู่ห่างจากตัวเมืองราว 22 กิโลเมตร พบว่าอากาศหนาวเย็นและลมแรงมากจนสะท้าน ตอนนี้ทุกคนรีบหาเสื้อหนาวกันวุ่นวายและรีบเข้าไปในรถยนต์โดยเร็วเนื่องจากก่อนเดินทางอากาศช่วงฤดูร้อนที่กรุงเทพฯ ร้อนจัดมาก คณะที่เดินทางไปด้วยกันบางส่วนพักที่หอพักและบางส่วนพักที่ Homestays ผู้เขียนเองพักที่ Homestays เนื่องจากต้องการเรียนรู้และศึกษาถึงวิถีชีวิตของชาว

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาการพยาบาลชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ออสเตรเลียหรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่าชาวออสซี่ (Ausey) ระบบ Homestays เป็นระบบที่น่าสนใจมาก นักศึกษาต่างชาติที่เดินทางเข้าไปศึกษาที่ประเทศออสเตรเลียมักนิยมหาที่ผ่านระบบ Homestays การพักใน Homestays จะทำให้ผู้เข้าพักได้มีโอกาสเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต ตลอดจนฝึกการพูดจากเจ้าของภาษา ปกติจะรวมอาหาร 3 มื้อและในวันหยุดมักจะพาไปเที่ยวในสถานที่ที่สำคัญค่าที่พักค่อนข้างแพง คือ $A 170 ต่อสัปดาห์และต้องเสียค่านายหน้า $A 70

การคมนาคมในมลรัฐเมลเบิร์นถือว่าสะดวกสบายมากในการเดินทาง จนได้รับการขนานนามว่า "รัฐที่มีทุกสิ่งทุกอย่างของประเทศออสเตรเลียมารวมกันไว้ที่นี่" ทั้งนี้เพราะไม่ว่าจะเดินทางไปที่ไหนภายในมลรัฐวิคตอเรีย สามารถเดินทางไปถึงได้ภาย ในวันเดียว มีการจัดบริการคมนาคมทั้งทางรถยนต์ รถประจำทาง (Bus) รถไฟ (Train) รถไฟฟ้า (Tram) ที่สำคัญเมื่อตีตั๋วรายวันหรือรายเดือนก็สามารถใช้บริการได้ทั้งรถประจำทาง รถไฟ รถไฟฟ้า จะเดินทางวันละกี่เที่ยวก็ได้โดยไม่ต้องซื้อตั๋วเพิ่ม นอกจากนั้นรถไฟฟ้ายังแบ่งเป็น 2 ประเภท คือสีเขียวและสีน้ำตาล โดยสีเขียวต้องใช้ตั๋วและสีน้ำตาลจะวิ่งรับผู้โดยสารฟรีทั้งสองทิศทางรอบใจกลางเมืองระหว่าง เวลา 10-18.00 น. ของทุกวัน ทุก ๆ 10 นาทีและวิ่งผ่านสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญหลายจุด ขณะที่รถวิ่งก็มีการบรรยายรายละเอียดของสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งนับว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ดียิ่ง สำหรับผู้ที่นิยมบรรยากาศการรับประทานอาหารบนรถไฟก็จะมีร้านอาหารบนรางที่เรียกว่า Colonial Tramcar Restaurant ให้เพลิดเพลินกับวิวทิวทัศน์ของตัวเมืองยามค่ำคืน นับว่าเป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจ ที่กาญจนบุรีของเรามีการนั่งรถไฟไอน้ำที่เก่าแก่ ที่นี่ก็มีเช่นกันรถไฟไอน้ำชื่อ Puffing Billy ได้รับการยกย่องว่าเป็นรถไฟไอน้ำที่เก่าแก่ที่สุดในโลก ผู้โดยสารสามารถนั่งห้อยขาจากหน้าต่างพร้อมกับดื่มด่ำธรรมชาติของป่า Dandenong เขต Balarat ซึ่งยังคงธรรมชาติไว้ อย่างสมบูรณ์แบบ (ซึ่งหาได้ยากขึ้นทุกวันในเมืองไทย) สำหรับผู้ที่นิยมนั่งรถม้าเมืองลำปางก็คงจะชอบรถเทียมม้าบริการชมทัศนียภาพของเมือง โดยเฉพาะยามราตรีที่ระยิบระยับไปด้วยแสงไฟที่ตระการตา ขณะที่เดินทางจะไม่พบเห็นการใช้จักรยานยนต์เลย ทั้งนี้เพราะเสี่ยงอันตรายมาก ยกเว้นแต่รถมอเตอร์ไซค์รุ่นใหญ่ (Big bike) เช่น Harley Davidson ที่มีบริการขับขี่ชมเมือง โครงสร้างของการออกแบบของอาคารนับว่าเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ อาคารส่วนใหญ่เป็นสไตล์ยุโรปที่ดูใหญ่โตอลังการ ข้อกำหนดอันหนึ่งของมลรัฐวิคตอเรียก็คือห้ามทุบตึกที่สวยงามเหล่านี้ ถ้าเกิดชำรุดหรือเก่าแก่จนต้องปรับปรุง การปรับปรุงต้องคงส่วนหน้าของอาคารไว้และปรับปรุงเพิ่มเฉพาะด้านหลังของอาคารเป็นการอนุรักษ์ที่น่าสนใจมาก

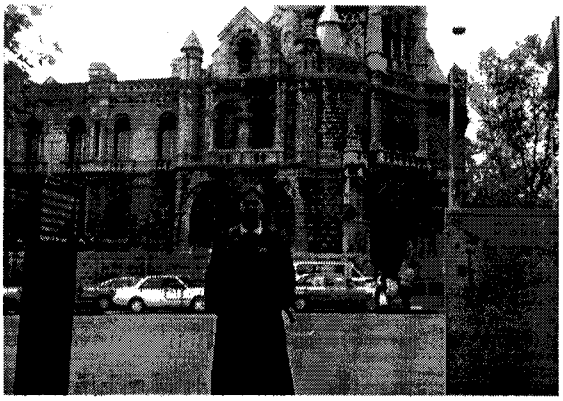

คนไทยค่อนข้างมีชื่อในเรื่องการชอปปิ้ง ญี่ปุ่นและไทยเป็นประเทศที่ร้านค้าให้การต้อนรับมากโดยเชื่อกันว่าทั้งสองประเทศจะจับจ่ายเป็น 10 เท่าของประเทศอื่น (โดยเฉพาะคนไทยก่อนยุคเศรษฐกิจถดถอยสังเกตจากน้ำหนักกระเป๋าในขากลับ) เมลเบิร์นได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นศูนย์รวมแห่งการจับจ่ายใช้สอย

ร้านค้าและห้างสรรพสินค้าโดยปกติจะเปิดทำการถึง 5 โมงเย็นยกเว้นวันศุกร์ที่ทำการถึง 3 ทุ่ม มีห้างสรรพสินค้ามากมาย อาทิ Meyers, Georges, Sport Girl, Melbourne Central และ David Jone ที่คนไทยรู้จักกันดี ห้างเหล่านี้ใหญ่โตโดยแยกตึกสุภาพบุรุษ/สตรี แต่ราคาของสินค้าค่อนข้างแพง มีคนพูดว่าถ้าอยากดูวิธีชีวิตแบบยุโรปให้มาที่มลรัฐวิคตอเรีย แต่ถ้าต้องการสไตล์อเมริกันให้ไปที่ซิดนีย์ก็เห็นจะจริง เพราะผู้คนแต่งตัวค่อนข้างเป็นผู้ดีกันมาก ส่วนผู้นิยมชอปปิ้งบรรยากาศแบบจตุจักรก็คงจะชอบตลาด Queen Victoria Market ซึ่งราคาก็ไม่แพงมากนัก ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่น เสื้อผ้า เครื่องหนัง เสื้อผ้าขนแกะ เสื้อยืด ตุ๊กตาจิงโจ้หรือหมีโคอะลา หรือของฝากนานาชนิดที่สำคัญสามารถต่อได้ซึ่งตรงกับนิสัยของคนไทย (แต่บางทีก็ต้องระวังโดนหลอกเหมือนกัน) โอปอล (Opal) เป็นสินค้าอีกชนิดหนึ่งที่เป็นที่นิยมโดยเฉพาะโอปอลที่ทำเป็นหน้าปัดนาฬิกา จี้สายสร้อยรวมทั้งเข็มกลัดที่สวยงาม (แต่ราคาอาจจะไม่สวยงามสำหรับผู้ซื้อ) โอปอลเป็นแร่รัตนชาติที่พบเฉพาะในออสเตรเลียใต้เท่านั้น (ถ้าพบโอปอลที่วางขายแถวพม่า ต้องพิจารณากันให้ดีหน่อย) ปกติแบ่งเป็น 6 ชนิด คือ โอปอลดำ โอปอลขาว โอปอลไฟ โอปอลน้ำ โอปอล คริสตันและโอปอลเชอร์รี่ โอปอลเป็นเครื่องประดับที่เปราะและไวต่อความร้อน ดังนั้นการประดิษฐ์ เก็บรักษาต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ ค่าของโอปอลจะขึ้นกับขนาด รูปแบบ การกระจายของสี อย่างไรก็ตามโอปอลดำจะหาได้ยากกว่าสีอื่นจึงทำให้ราคาแพงกว่าสีอื่น มีข้อสังเกตบางประการคือชาวออสเตรเลียนิยมใช้โอปอลกันมาก ทั้งนี้เพราะความเป็นชาตินิยม (คนไทยเราเป็นแบบนี้ไหม?)

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนับเป็นประเด็นที่ฮิตที่สุดในปัจจุบัน มีการกล่าวกันว่าเมืองใดให้คุณค่ากับสิ่ง

แวดล้อมมากดูได้จากการมีสวนสาธารณะ เมลเบิร์นได้รับการกล่าวขานว่าเป็นเมืองที่มีสวนสาธารณะมากและสวยที่สุดในออสเตรเลีย ผู้เขียนเห็นด้วยอย่างยิ่งเพราะไม่ว่าจะผ่านไปยังจุดใดมักจะเห็นสวนสาธารณะเป็นเรื่องปกติ สีสรรของสวนสาธารณะที่น่าสนใจ โดยเฉพาะช่วงฤดูใบไม้ร่วงจะเห็นต้นไม้ ใบไม้หลากสีสรรงดงามเหมือนดังภาพฝัน เช่น Fitzroy Gardens, Royal Botanic Gardens เป็นต้น สวนเหล่านี้ได้รับการดูแลอย่างดียิ่ง ผู้ที่ชื่นชอบชีวิตชนบทจะต้องชื่นชอบชีวิตในฟาร์ม เรียนรู้การป้อนนมลูกแกะด้วยขวดนม การรีดนมวัว เมื่อเข้าไปในฟาร์มจะได้รับการต้อนรับอย่างดีเพราะชาวออสเตรเลียถือว่าเป็นเกียรติที่มาชมฟาร์มของเขา ไร่ไวน์ก็เป็นสถานที่อีกแห่งที่จะเรียนรู้การทำไวน์ ได้ลิ้มรสชาดไวน์นานาชนิดจนแทบไม่ต้องซื้อกลับบ้าน (เพราะมึนเสียก่อน) ไร่องุ่นที่มีชื่อส่วนใหญ่จะตั้งอยู่แถบ Yara Valley

ยามค่ำคืนสำหรับคนที่ต้องการความเร้าใจ เมลเบิร์นมีแหล่งท่องเที่ยวกลางคืนมากมาย อาจเริ่มต้นจากอาหารแถบไชน่าทาวน์อันเก่าแก่ ซึ่งมีอาหารนานาชนิดให้ลิ้มรส (โดยเฉพาะอาหารไทย) หรือจะนิยมร้านอาหารที่หรูหราที่สุด อาทิ ร้านอาหารฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี อย่างไรก็ตามที่นี่อาหารไทยถือเป็นร้านอาหารที่มีราคาแพงมากและได้รับความนิยมอย่างมาก (ภูมิใจไหมครับ) ที่สำคัญร้านอาหารแบบยอง

ยองเหลาไม่มีให้เห็น ไม่มีร้านหาบเร่แผงลอยให้ทาน ถ้าร้านอาหารปิดก็แน่ใจได้เลยว่าหมดสิทธ์ ที่จะหารับประทาน (ยกเว้น 7-11 อันนี้ต้องยกนิ้วมือให้เมืองไทย ของเราสะดวกสบายกว่ากันเยอะเลย) หลังจากอิ่มหนำสำราญกับอาหาร ในเมืองก็จะมีการแสดงที่แตกต่างกันให้ชมถึง 33 ชนิดภายใน 1 คืน ท่านคงต้องใช้เวลาสักหน่อยในการพิจารณาว่าจะเที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไหนดีในยามค่ำคืน อาทิ ดนตรี โอเปรา ละครเวที เต้นรำหรือลองเสี่ยงโชคที่บ่อนคาสิโน

1 เดือนที่มลรัฐวิคตอเรียมีอะไรมากมายที่ก่อให้เกิดความประทับใจ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างดีไปหมด มีหลาย ๆ ประการที่เมืองไทย เรามีและมีดียิ่งกว่า แต่อาจเป็นเพราะขาดซึ่งการสนับสนุนอย่างจริงจังทั้งภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะจากคนไทยทุกคน ในฉบับนี้อาจเล่าได้เพียงบางส่วน ยังมีในส่วนของสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม ระบบการศึกษาที่น่าสนใจและที่สำคัญคือระบบสาธารณสุข ถ้ามีโอกาสผู้เขียนจะเล่าสู่กันฟังอีกครับ

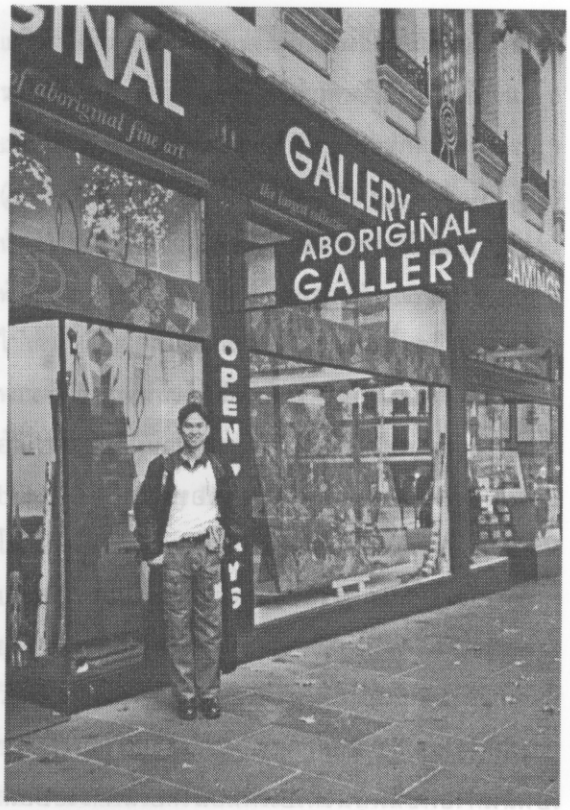

คำแนะนำในการเขียนบทความ และการเตรียมต้นฉบับ

วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ขอเชิญผู้สนใจส่งบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยตีพิมพ์และเผยแพร่ในวารสารคณะพยาบาลศาสตร์ โดยบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ ผู้เขียนจะได้รับวารสารจำนวน 2 เล่ม

ประเภทของบทความ

1. **บทความทางวิชาการ** เกี่ยวกับการเรียนการสอน การบริการทางสุขภาพ หรือความรู้ในศาสตร์สาขาอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพพยาบาล

2. **บทความวิจัย** เกี่ยวกับสาขาการพยาบาลหรือวิทยาศาสตร์สุขภาพอื่น ๆ ที่เป็นผลดีต่อวิชาชีพ

3. **บทความพิเศษ** เกี่ยวกับประสบการณ์ ทัศนคติ บทวิจารณ์ หรือบทสัมภาษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ

4. **บทความทั่วไป** เกี่ยวกับคติธรรม สารคดี บทกวีหรือบทความอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตต่อวิชาชีพและสังคม

ขอบเขต

1. เรื่องที่จะส่งตีพิมพ์ต้อง**ไม่เคย**หรือ**รอลงตีพิมพ์ในวารสารใด ๆ**

2. ต้นฉบับที่ส่งจะได้รับ**การตรวจทานโดยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนั้น (Peer Review) และต้องผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการวารสารก่อนที่จะลงตีพิมพ์**

การเตรียมต้นฉบับ

1. พิมพ์หน้าเดียวในกระดาษขาวขนาด A 4 จำนวน 10-12 หน้า

2. ชื่อเรื่องเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษพิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง ชื่อผู้เขียนอยู่ใต้ชื่อเรื่องเยื้องไปทางขวามือและกำกับด้วยภาษาอังกฤษ ตำแหน่ง และสถานที่ทำงานพิมพ์ไว้เชิงอรรถ

3. รายงานการวิจัยควรมีลำดับเรื่องเรียงดังนี้
   - บทคัดย่อภาษาไทย
   - บทคัดย่อภาษาอังกฤษ
   - ความสำคัญของปัญหา
   - วัตถุประสงค์ของการวิจัย
   - วิธีดำเนินการวิจัยอธิบายถึงกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล
   - ผลการวิจัยโดยสรุป
   - บทวิจารณ์ หรือ การอภิปรายผลพร้อมข้อเสนอแนะ
   - กิตติกรรมประกาศ
   - เอกสารอ้างอิง

4. การใช้ภาษา ใช้ภาษาไทยโดยยึดหลักของราชบัณฑิตสถาน หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในข้อความภาษาไทย ยกเว้นกรณีจำเป็นและไม่ใช้คำย่อนอกจากเป็นคำที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การแปลศัพท์อังกฤษเป็นไทย หรือเขียนทับศัพท์ให้ยึดหลักราชบัณฑิตสถาน ศัพท์ภาษาอังกฤษในเนื้อเรื่องภาษาไทยให้ใช้อักษรตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะให้ขึ้นต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่

การเขียนเอกสารอ้างอิง

ให้ใช้รูปแบบของ Publication Manual of the American Psychological Association (APA) ค.ศ. 1994 และการย่อเอกสารให้ใช้ตาม Index Medicus

1. **การอ้างอิงเอกสารในเนื้อเรื่อง** ใช้ระบบ

นาม ปี เอกสารภาษาไทยเขียนชื่อผู้แต่งและนามสกุล เอกสารต่างประเทศเขียนเฉพาะชื่อสกุลเท่านั้นตามด้วย ปี พ.ศ. กรณีผู้แต่งไม่เกิน 6 คน ให้เขียนชื่อผู้แต่งทุกคน ในการอ้างอิงถึงครั้งแรก และถ้ามีการอ้างอิงถึงอีกให้ใช้และคณะหรือ et. al. ต่อท้ายชื่อผู้แต่งคนแรก แต่ถ้ามากกว่า 6 คนขึ้นไปให้เขียนชื่อผู้แต่งคนแรกตามด้วยและคณะหรือ et. al. ในการอ้างอิงทุกครั้ง เช่น

- Tension headache คือ การปวดศีรษะที่เกิดจากความเครียด (สมพร บุษราทิจ, 2525)
- สมพร บุษราทิจ (2525) ได้กล่าวถึง Tension headache.....
- Gacobs, Willsom and Gells (1987) found that

2. การคัดลอกข้อความ ใช้ระบบนามปี หน้าและให้ข้อความที่คัดลอกมาอยู่ในเครื่องหมาย "...." เช่น

- Case management หมายถึง "ลักษณะการจัดการให้กับผู้ป่วยรายบุคคล โดยพยาบาลจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการของผู้ป่วย" (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2539, หน้า 12)

3. การอ้างอิงท้ายเรื่อง

3.1 เรียงเอกสารภาษาไทยไว้ก่อนภาษาต่างประเทศ

3.2 เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกของชื่อผู้แต่งไม่ต้องใช้หมายเลขกำกับ

3.3 ชื่อผู้แต่งภาษาอังกฤษเรียงตามอักษรตัวแรกของชื่อสกุล และถ้าอักษรตัวแรกเหมือนกันให้เรียงตามอักษรตัวถัดไป

3.4 ถ้าผู้แต่งคนเดียวกันให้เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์

4. ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายเรื่อง

4.1 หนังสือที่ผู้แต่งเขียนเองให้ใส่ชื่อผู้แต่งเช่นเดียวกับอ้างอิงในเนื้อเรื่องและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนดังตัวอย่าง

ช่อลัดดา พันธุเสนา. (2536). **การพยาบาลจิตสังคมในผู้ป่วยภาวะวิกฤตตามแบบแผนคุณภาพ.** กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ฟ จำกัด.

Underhill, S.L., Woods, S.L., Forelicher, E.S.S. & Halpenny, C.J. (1989). **Cardiac Nursing** (2nd ed). Philadelphia : J.B. Lippincott.

4.2 หนังสือที่มีบรรณาธิการ

- บรรณาธิการคนเดียว

กำพล ศรีวัฒนากุล, (บรรณาธิการ). (2527). **คู่มือการใช้ยาฉบับสมบูรณ์.** กรุงเทพฯ : บริษัทเมดาร์ท.

Sadie, S. (Ed.). (1980). **The new Grove dictionary of music and musicians** (6 th ed., Vols. 1-20). London : Macmillan.

- บรรณาธิการหลายคน

อุษณา ลุวีระ, พรรณบุปผา ชูวิเชียร, และ สุพัฒน์ วาณิชย์การ (บรรณาธิการ). (2537). **การบำบัดทดแทนภาวะไตวาย.** กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับลิเคชั่น.

McMurtry, R. Y., & McLellan, B. A. (Eds.). (1990). **Management of Blunt trauma.** Baltiomore : Williams & Wilkins.

4.3 การอ้างอิงเฉพาะบทในหนังสือที่มีบรรณาธิการ

สุวรรณี สุรเศรณีวงศ์. (2526). การรักษาด้วยสารน้ำและ electrolytes ใน อังกาบ ปราการรัตน์ (บรรณาธิการ). **เวชบำบัดวิกฤตสำหรับผู้ป่วยศัลยกรรม** (หน้า 8-29). กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับเคชั่น.

Revell, L. (1944). Monitoring and controlling the environment. In M.L. Phippen & M.P. Wells (Eds.). **Perioperative Nursing Practice** (pp. 245-250). Philadelphia : W.B. Saunduers.

4.4 อ้างอิงจากปริญญานิพนธ์

ราศรี ลีนะกุล. (2528). **มาตรฐานการพยาบาลผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ.** วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

4.5 อ้างอิงเอกสารประกอบการประชุมสัมมนาต่าง ๆ จะต้องใช้ข้อมูลเกี่ยวกับเดือนที่มีการประชุมสัมมนา และเมืองหรือรัฐที่มีการประชุมเฉพาะหากชื่อเมืองนั้นมิได้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

เชาว์ โรจน์แสง. (2535, กันยายน). **ความรู้ทั่วไปในการเขียนผลงานวิชาการ.** เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ เรื่องเทคนิคการเขียนการพิมพ์และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ. ณ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

4.6 การอ้างอิงจากเอกสารราชการ

หน่วยเวชระเบียน. (2538-2530). **รายงานประจำปี.** เชียงใหม่ : หน่วยสถิติทางการแพทย์งานเวชระเบียนและสถิติโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ คณะพยาบาลศาตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

4.7 การอ้างอิงจากวารสาร

สุนทร ตัณฑนันทน์. (2531). โรคเบาหวาน ตอนที่ 1. **วารสารคลินิก, 4,** 197-201.

พิริยา ศุภศรี. (2539). ผลงานทางวิชาการ : คู่มือปฏิบัติการพยาบาล. **วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 4,** (1), 29-33.

Powell, J.N., Waddell, J.P. (1989). Multiple level noncontiguous spinal fractures, **J. Trauma, 29,** 1146-1148.

บทความต้นฉบับส่ง 2 ชุด มายัง

บรรณาธิการวารสารคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข
อ.เมือง
จ.ชลบุรี 20131
โทร. (038) 390462 แฟ็กซ์ (038) 745790